

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph. D. ve věci

žalobkyně: N. T. T. L.
st. příslušnost: V. s. r.

zast. obecným zmocněncem Mgr. et Mgr. Ing P. K. C., MBA. LL.D.
adresa pro doručování: X

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2024, č. j. CPR-50220-2/ČJ-2024-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci, předcházející průběh řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím („napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Brno, ze dne 15. 8. 2024, č. j. KRPB-

82835-61/ČJ-2024-060026-SV. Tímto rozhodnutím („rozhodnutí o správním vyhoštění“) bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů („zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění na 5 let. Doba k vycestování žalobkyně z území byla stanovena do 30 dnů od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Důvodem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byl pobyt žalobkyně na území bez platného oprávnění k pobytu, a to v době od 18. 9. 2019 do 16. 4. 2024.

2. Žalobkyně byla dne 16. 4. 2024 kontrolována na tržnici v Brně a prokázala se pouze českým povolením k pobytu s platností do 17. 9. 2019. Bylo zjištěno, že žalobkyně nemá žádné platné vízum nebo oprávnění k pobytu na území ČR. Zde pobývala od roku 2008, původně na povolení k pobytu za účelem podnikání, které si neprodloužila. Žalobkyně vypověděla, že je svobodná, bezdětná, na území ČR má bratrance, na území Vietnamu má rodiče a dva bratry, s nimiž je v kontaktu. Podle vyžádaného závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 17. 4. 2024 je vycestování žalobkyně možné. Žalobkyni bylo prvně vydáno rozhodnutí o vyhoštění dne 17. 4. 2024; to však bylo k odvolání žalobkyně zrušeno, neboť správní orgán prvního stupně v něm nestanovil dobu k vycestování z území. Následně bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dne 15. 8. 2024.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalobkyně jednak obecně namítla nedostatečné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů. Má za to, že uložení správního vyhoštění je velmi tvrdé. Poukázala na to, že cizince nelze vyhostit, pokud by tím bylo nepřiměřeně zasaženo do práva na jeho soukromý a rodinný život.
4. Podle žalobkyně také postupoval správní orgán v rozporu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Vycházel totiž ze zjištění, že žalobkyně v minulosti měla platné povolené k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem podnikání, které se již neprodloužila. V současnosti nemá žádné vízum ani oprávnění a je si vědoma toho, že se na území České republiky zdržuje od 18. 9. 2019 bez oprávnění.
5. Žalobkyně dále poukázala na čl. 3 odst. 3, čl. 10 odst. 2 a čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, přičemž naposledy odkazované právo je třeba vykládat širěji a vztahuje se i na postih za přestupek. Žalobkyně těchto práv v průběhu předcházejícího řízení využila, neboť jsou nadřazena § 50 odst. 2 správního řádu, podle něhož jsou účastníci řízení povinni poskytovat veškerou potřebnou součinnost. Pokud tedy správní orgán uvádí, že „odmítavý postoj ke spolupráci má významnou vypovídací hodnotu“ a že „chování cizince může být jedním z momentů pro závěr, že jeho pobyt je rizikem z hlediska veřejného pořádku“, jedná se o rozpor s čl. 3 odst. 3 Listiny.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobní námitky jsou zcela obecné a nelze z nich seznat, jakého pochybení se měl žalovaný dopustit. Za okolností zjištěných ve věci žalobkyně nelze od uložení správního vyhoštění upustit, správní vyhoštění je v souladu se zákonem.

III. Posouzení věci soudem

7. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
8. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro to byly splněny podmínky.

9. Žaloba není důvodná.
10. Předně je nutno uvést, že v souladu se zásadou dispoziční je to primárně žalobce, kdo určuje předmět soudního přezkumu. Soud v zásadě nemůže žalobu doplňovat nebo nahrazovat její argumentaci. Nejedná-li se o vady řízení či okolnosti, k nimž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, závisí rozsah a podrobnost soudního přezkumu na rozsahu a podrobnosti žalobní argumentace.
11. Nejprve se soud zabýval (byť velmi obecnou) námitkou nedostatečného zjištění skutkového stavu. Žádné pochybení v tomto směru však neshledal. O vyhoštění žalobkyně bylo rozhodnuto na podkladě § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně na území České republiky pobývala bez platného oprávnění k pobytu. Tuto skutečnost žalobkyně nikterak nerozporovala. Jakýkoli žalobkyní tvrzený přímý rozpor s § 2 odst. 1 správního řádu, tj. že by správní orgán nepostupoval v souladu s právními předpisy, soud v tomto ohledu neshledal.
12. Pokud žalobkyně obecně uvádí, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jejího práva na soukromý a rodinný život, nesnáší žádnou konkrétní argumentaci proti odůvodnění rozhodnutí o vyhoštění, v němž byla tato otázka řešena. Jakoukoli argumentaci žalobkyně nevznesla ani v odvolání proti tomuto rozhodnutí, přestože byla k doplnění argumentace do blanketního odvolání vyzvána. Soud tedy ve vztahu k této námitce žalobkyně nemá co přezkoumávat.
13. Žalobkyně dále namítla rozpor s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož *„jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu“*. Z žaloby však není zřejmé, z jakého důvodu měly správní orgány podle žalobkyně toto ustanovení porušit. Je povinností správních orgánů v tomto typu řízení zohlednit zjištění, že žalobkyně neměla na území ČR žádné platné vízum ani oprávnění, neboť se jedná o jeden ze zákonných důvodů pro uložení správního vyhoštění.
14. Zcela obecná argumentace žalobkyně, že napadeným rozhodnutím byly porušeny články 3 odst. 3, čl. 10 odst. 2 a čl. 37 odst. 1 Listiny, nemá v žalobě jakoukoli konkrétní argumentační oporu. Další žalobní tvrzení se pak zcela míjejí obsahem rozhodnutí o vyhoštění, resp. obsahem napadeného rozhodnutí. Důvodem jeho vydání nebylo chování žalobkyně v průběhu řízení, skutečnost, že by se odmítla vyjádřit či její odmítavý postoj ke spolupráci; ve věci nebyla zkoumána otázka, zda je žalobkyně případně rizikem z hlediska veřejného pořádku, jak se v žalobě snaží tvrdit. Žalobkyně mohla využít všechna svá procesní práva a nebylo jí to kladeno k tíži.
15. Za situace, kdy ve správním řízení byla zkoumána rovněž otázka možnosti vycestování žalobkyně do země původu z hlediska zásady *non-refoulement*, tato otázka byla vyhodnocena kladně, a žalobkyně v tomto ohledu nesnáší žádnou relevantní argumentaci, je na místě vyslovit závěr o nedůvodnosti žaloby. Napadené rozhodnutí současně netrpí vadami, k nimž by byl soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005–44).

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

16. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobkyně vytyká, a není zde ani jiná vada, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení jí tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 10. prosince 2024

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně